

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 14Co/477/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1112212315
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 03. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Edita Szabová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2014:1112212315.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v právnej veci navrhovateľa: N. M., bytom B. XXX/XX, G. T. D., zastúpeného JUDr. Lubomírom Müllerom, euroadvokátom so sídlom Symfonická 1496/9, Praha 5, Česká republika, proti odporcovi: Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Župné námestie 13, Bratislava, o náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím/nesprávnym úradným postupom, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I v Bratislave zo dňa 6.5.2013, č.k. 11C/91/2012 - 48, v časti týkajúcej sa náhrady trov konania, pomerom hlasov 3:0, takto

rozhodol:

Krajský súd v Bratislave rozsudok Okresného súdu Bratislava I v Bratislave zo dňa 6.5.2013, č.k. 11C/91/2012 - 48 v napadnutej časti - vo výrokoch: „V zastavenej časti konania navrhovateľovi súd náhradu trov konania nepriznáva.“ a „Vo veci samej žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.“ m e n í tak, že odporca je povinný zaplatiť navrhovateľovi, k rukám jeho právneho zástupcu, náhradu trov konania

- trov právneho zastúpenia vo výške 48,55 eur, do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Žiadnemu z účastníkov sa náhrada trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom prvostupňový súd uložil odporcovi povinnosť zaplatiť navrhovateľovi úrok z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 3,51 eur od 5.4.2012 do 18.7.2012, ako aj sumu 0,88 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 0,88 eur od 5.4.2012 do zaplataenia, všetko v lehote do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Vo zvyšnej časti súd žalobný návrh zamietol. V zastavenej časti konania navrhovateľovi súd náhradu trov konania nepriznal, a vo veci samej žiadnemu z účastníkov nepriznal právo na náhradu trov konania.

Z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že navrhovateľ sa žalobným návrhom doručeným súdu dňa 23.4.2012 domáhal voči odporcovi zaplataenia sumy 4,65 eur s príslušenstvom titulom náhrady nákladov väzby s tým, že dňa 4.10.2011 požiadal odporcu o dodatočné odškodnenie podľa § 23 ods. 1, 6 zák. č. 119/1990 Zb.. Odporca na jeho žiadosť neodpovedal, pričom šesť mesačná lehota pre vybavenie žiadosti mu uplynula dňa 4.4.2012. Podaním zo dňa 27.7.2012 zobrať navrhovateľ žalobný návrh v časti zaplataenia istiny 3,51 eur späť, pretože oznámením zo dňa 11.7.2012 sp. zn. 11374/2012/153 mu odporca priznal čiastku 3,51 eur ako náhradu nákladov väzby. Uznesením zo dňa 18.9.2012, sp. zn. 11C 91/2012-28 súd konanie o návrhu v časti zaplataenia istiny 3,51 eur zastavil a pripustil zmenu návrhu tak, že predmetom konania zostalo uloženie povinnosti odporcovi zaplatiť navrhovateľovi úrok z omeškania vo výške 9% z čiastky 3,51 eur za dobu od 5.4.2012 do zaplataenia, ako aj uloženie povinnosti odporcovi zaplatiť navrhovateľovi čiastku 1,14 eur s úrokom z omeškania vo výške 9% ročne za dobu od 5.4.2012 do zaplataenia.

Po vykonanom dokazovaní mal súd za zistené, že navrhovateľ bol vo väzbe od 20.8.1958 do 11.9.1958, t.j. 23 dní (12 dní v auguste 1958 a 11 dní v septembri 1958), pričom podľa § 23 ods. 1 písm. c) zák.

č. 119/1990 Zb. mu prináleží nárok na náhradu trov výkonu väzby vo výške 600,- Sk za každý mesiac väzby. Vzhľadom k tomu, že metodika výpočtu odškodného na trovách väzby nepresahujúcej jeden mesiac (čo bol daný prípad) nie je nikde upravená (zákon hovorí o odškodnení za mesiac, nie za kratšiu dobu), súd v záujme spravodlivosti zvolil metodiku podľa dní toho ktorého mesiaca, a za dni väzby počas mesiaca august použil 31 dní a za dni väzby počas mesiaca september použil 30 dní. Dospel tak k záveru, že odškodné za mesiac august 1958 predstavuje sumu 232,26 Sk (7,71 eur) a odškodné za mesiac september 1958 predstavuje sumu 220,- Sk (7,30 eur), t.j. spolu 15,01 eur. Súd zohľadnil, že navrhovateľovi už bolo v roku 1992 priznané odškodné 10,62 eur (320,- Sk), a tak dospel k záveru, že odporca mal navrhovateľovi doplatiť ako odškodné za náklady väzby sumu 4,39 eur. Pretože odporca dňa 18.7.2012 vyplatil navrhovateľovi len istinu v sume 3,51 eur, súd priznal navrhovateľovi príslušenstvo k tejto istine, ako aj sumu 0,88 eur (rozdiel medzi oprávneným nárokom navrhovateľa a vyplateným odškodnením), spolu s príslušenstvom (úrokom z omeškania) k tejto istine. Vo zvyšnej časti žalovanej istiny (0,26 eur), ako aj príslušenstva z tejto istiny, súd návrh ako nedôvodný zamietol.

O trovách konania v zastavenej časti konania (o zaplatenie istiny 3,51 eur) súd rozhodol podľa § 150 ods. 2 O.s.p. a ich náhradu navrhovateľovi nepriznal s odôvodnením, že aj keď navrhovateľovi vzhľadom na dôvod späťvzatia návrhu na začatie konania prislúcha podľa ust. § 146 ods. 2 druhá veta O.s.p. právo na náhradu trov konania, sú uplatnené trovy konania voči uplatnenej pohľadávke neprimerané. Súd poukázal na skutočnosť, že ide o drobný spor (§ 200ea ods. 1 O.s.p.) a vyčíslené trovy konania sú viac ako desaťnásobne vyššie ako žalovaná istina, a súdu je tiež z úradnej činnosti známe, že navrhovateľ si uplatnil na tamomšom súde aj ostatné čiastkové nároky, ktoré mu titulom náhrady škody vznikli vydaním toho istého nezákonného súdneho rozhodnutia. Vzhľadom k tomu, že všetky tieto nároky mohli byť predmetom jedného konania, čo by bolo v súlade so zásadou hospodárnosti konania, pričom takéto samostatné uplatňovanie jednotlivých nárokov vedie súd k záveru, že jeho účelom je práve navýšenie trov právneho zastúpenia, konajúci súd s poukazom na citované ust. § 150 ods. 2 O.s.p. navrhovateľovi náhradu trov právneho zastúpenia vôbec nepriznal. O trovách konania vo veci samej (keď po čiastočnom zastavení konania zostalo predmetom sporu už len zaplatenie istiny vo výške 1,14 eur s príslušenstvom a príslušenstvo z istiny 3,51 eur), súd rozhodol podľa ust. § 142 ods. 2 O.s.p. vzhľadom na len čiastočný úspech navrhovateľa v konaní, a preto nepriznal trovy žiadnemu účastníkovi konania.

Proti tomuto rozsudku, jeho dvom výrokom o náhrade trov konania, podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie navrhovateľ prostredníctvom svojho právneho zástupcu.

Namietol, že súd vec nesprávne právne posúdil. Poukázal na to, že pôvodne žaloval sumu 4,65 eur s príslušným úrokom. V priebehu konania odporca dobrovoľne splnil 3,51 eur, takže sporným ostalo 1,14 eur a úroky. Z čiastky 1,14 eur súd navrhovateľovi priznal 0,88 eur s úrokom, a priznal mu tiež úroky z dobrovoľne vyplatenej čiastky 3,51 eur. Z toho je zrejme, že z celkovej žalovanej čiastky 4,65 eur s úrokom bol navrhovateľ úspešný čo do čiastky 4,39 eur (94,4 %) a neúspešný len do čiastky 0,26 eur s úrokom (5,6 %). Súd mal o trovách konania rozhodnúť len jedným výrokom, lebo išlo o jednu žalobu, a preto pochybil, keď rozhodol zvlášť o trovách konania v zastavenej časti, a zvlášť v časti, kde bolo meritórne rozhodnuté. Súd tiež chybné hodnotil pomer úspechu a neúspechu len z čiastky 1,14 eur, kde bol navrhovateľ úspešný čo do čiastky 0,88 eur (77,2 %) a neúspešný čo do čiastky 0,26 eur (22,8 %). Súd však mal počítať celkovú úspešnosť a následne mal navrhovateľovi jedným výrokom priznať trovy konania v súlade s ust. § 142 ods. 3 O.s.p., lebo navrhovateľ bol neúspešný len v nepatrnej časti, a naviac jeho neúspech pramenil z toho, že súd podľa vlastnej úvahy zvolil matematickú metódu, ktorá nie je nikde zákonom stanovená (toto však navrhovateľ nespochybňuje, a preto ani nepodal odvolanie do zamietajúcej časti rozsudku).

Súd aplikoval ust. § 150 ods. 2 O.s.p. z dôvodu, že ide o drobný spor a navrhovateľ podal viac žalôb, ktorými si uplatňuje ďalšie nároky, ktoré vznikli vydaním toho istého nezákonného súdneho rozhodnutia. Nebral do úvahy všetky okolnosti prípadu, a najmä, prečo spor vôbec vznikol (odporca ignoroval navrhovateľov zákonný nárok na odškodnenie), a či je spravodlivé, aby náklady súdneho sporu znášal úspešný navrhovateľ zo svojho (82 ročný dôchodca, ktorého zdravotný stav mu neumožňuje, aby si privyrábal k dôchodku).

Pokiaľ navrhovateľ podal viac žalôb, ktorými uplatňoval jednotlivé špecifické nároky, mal k tomu dôvod, lebo odporca k rôznym položkám zaujíma rôzne postoje, a tieto v priebehu konania aj mení, preto prejednávanie všetkých položiek naraz by vytvorilo neprehľadnú kauzu. Každá položka si vyžadovala svoj vlastný odlišný prístup a svoje vlastné dokazovanie.

Z uvedených dôvodov navrhol odvolaciemu súdu, aby rozsudok v napadnutej časti podľa § 220 O.s.p. zmenil a priznal mu náhradu trov prvostupňového konania, ako aj náhradu trov odvolacieho konania vo výške 24,41 eur (odmena advokáta za 1 úkon právnej služby + režijný paušál).

K odvolaniu navrhovateľa sa písomne vyjadril odporca s tým, že navrhovateľom napadnutý rozsudok je vecne a právne správny, a preto ho ako taký navrhuje potvrdiť a navrhovateľovi nepriznať trovy odvolacieho konania.

Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.) preskúmal a prejednal vec v zmysle § 212 ods. 1 O.s.p., v spojení s § 214 ods. 2 O.s.p. bez nariadenia pojednávania, a po oboznámení sa s obsahom spisu, ako aj s odvolacími námietkami navrhovateľa, dospel k záveru, že sú čiastočne dôvodné.

Odvolací súd sa stotožňuje s námietkou navrhovateľa v tom, že súd prvého stupňa mal o náhrade trov konania rozhodnúť jedným výrokom, ako aj s námietkou, že súd vyhodnotil pomer úspechu a neúspechu navrhovateľa v konaní nesprávne, čím došlo aj k nesprávnej aplikácii ust. § 142 ods. 2 O.s.p.. Navrhovateľ v konaní o zaplatenie istiny 4,65 eur s príslušenstvom, bol úspešný v časti o zaplatenie 4,39 eur s príslušenstvom, a neúspešný len v časti o zaplatenie 0,26 eur s príslušenstvom. Zjavne tak bol neúspešný v pomerne nepatnej časti, a preto súd mohol na prejednávajúcu vec aplikovať ust. § 142 ods. 3 O.s.p..

Je tiež nesporné, že trovy súdneho konania (právneho zastúpenia navrhovateľa) vznikli zavinením odporcu, ktorý svojou nečinnosťou spôsobil, že navrhovateľ bol nútený obrátiť sa so svojim nárokom na súd. Aj počet úkonov advokáta navrhovateľa, o účelnosti ktorých nemal odvolací súd žiadne pochybnosti, bol priamo ovplyvnený konaním odporcu. Nebolo by preto spravodlivé, aby navrhovateľ znášal výdavky svojho právneho zástupcu v celom rozsahu zo svojho, hoci mu v zmysle ust. § 146 ods. 2 druhá veta O.s.p., v spojení s ust. § 142 ods. 3 O.s.p. prislúcha právo na ich náhradu.

Na strane druhej však v prejednávanej veci ide o drobný spor (§ 200ea O.s.p.), a uplatnené trovy právneho zastúpenia (97,10 eur - za 4 úkony právnej služby, ktoré navrhovateľ vyčíslil riadne podľa § 151 ods. 1 O.s.p. a v súlade s vyhláškou Ministerstva spravodlivosti SR č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v podaní zo dňa 19.3.2013 - č.l. 34 spisu), predstavujú až 20-násobne vyššiu sumu ako samotná pohľadávka (4,65 eur), t.j. sú voči pohľadávke neprimerané. Preto má odvolací súd za to, že boli, a aj v čase jeho rozhodovania, sú splnené podmienky na zníženie náhrady trov podľa ust. § 150 ods. 2 O.s.p.. Za primerané a spravodlivé považuje odvolací súd ich zníženie na 50% vzhľadom na skutočnosť, že predmet tohto konania po právnej stránke nebol zložitý a nevyžadoval si už po podaní žiadosti o predbežné prerokovanie nároku u odporcu, ďalšiu náročnú prípravu advokáta z hľadiska aplikácie práva a právnej argumentácie.

Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa vo výrokoch o trovách konania podľa § 220 O.s.p. zmenil tak, že zaviazal odporcu k náhrade trov právneho zastúpenia navrhovateľa vo výške 48,55 eur.

Náhradu trov konania prisúdených navrhovateľovi je odporca povinný zaplatiť k rukám jeho právneho zástupcu (§ 149 ods. 1 O.s.p.).

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 v spojení s ust. § 142 ods. 2 O.s.p. vzhľadom na čiastočný úspech navrhovateľa v odvolacom konaní.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.